

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (siedma komora)

zo 4. decembra 2008*

Vo veci T-284/08,

People's Mojahedin Organization of Iran, so sídlom v Auvers-sur-Oise (Francúzsko),
v zastúpení: pôvodne J.-P. Spitzer, advokát, a D. Vaughan, QC, neskôr J.-P. Spitzer,
D. Vaughan a M.-E. Demetriou, barrister,

žalobkyňa,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: pôvodne G.-J. Van Hegleson, M. Bishop
a E. Finnegan, neskôr M. Bishop a E. Finnegan, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

* Jazyk konania: angličtina.

Francúzska republika, v zastúpení: G. de Bergues a A.-L. During, splnomocnení zástupcovia,

a

Komisia Európskych spoločností, v zastúpení: P. Aalto a S. Boelaert, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Rady 2008/583/ES z 15. júla 2008, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2007/868/ES (Ú. v. EÚ L 188, s. 21), v rozsahu, v ktorom sa týka žalobkyne,

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (siedma komora),

v zložení: predseda komory N. J. Forwood (spravodajca), sudcovia D. Šváby a L. Truchot,

tajomník: C. Kantza, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 3. decembra 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Na objasnenie predchádzajúcich okolností tohto sporu sa týmto odkazuje na rozsudky Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2006, Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada (T-228/02, Zb. s. II-4665, ďalej len „rozsudok OMPI“, body 1 až 26), a z 23. októbra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Rada (T-256/07, Zb. s. II-3019, ďalej len „rozsudok PMOI“, body 1 až 37).

- 2 Rozsudkom zo 7. mája 2008 Court of Appeal (England & Wales) [odvolací súd (Anglicko a Wales), Spojené kráľovstvo, ďalej len „Court of Appeal“] zamietol žiadosť Secretary of State for the Home Department (minister vnútra, Spojené kráľovstvo, ďalej len „Home Secretary“) o povolenie podať odvolanie proti rozhodnutiu Proscribed Organisations Appeal Commission (odvolacia komisia zaoberajúca sa zakázanými organizáciami, Spojené kráľovstvo, ďalej len „POAC“) z 30. novembra 2007, ktorým táto komisia vyhovelá odvolaniu podanému proti rozhodnutiu Home Secretary z 1. septembra 2006, ktorým bolo zamietnuté zrušenie zákazu People's Mojahedin Organization of Iran (ďalej len „žalobkyňa“ alebo „PMOI“) ako organizácie zapojenej do terorizmu, a nariadil Home Secretary, aby parlamentu Spojeného kráľovstva predložil

návrh uznesenia (Order), ktorým sa žalobkyňa vyčiarčne zo zoznamu organizácií zakázaných v Spojenom kráľovstve podľa Terrorism Act 2000 (zákon o terorizme z roku 2000).

- 3 POAC v tomto rozhodnutí najmä považovala za „zvrhlý“ (perverse) záver Home Secretary obsiahnutý v jeho rozhodnutí z 1. septembra 2006 zamietajúcom zrušenie zákazu žalobkyne, podľa ktorého bola žalobkyňa v tomto období aj naďalej organizáciou „zapojenou do terorizmu“ (concerned in terrorism) v zmysle zákona o terorizme z roku 2000. Podľa posúdenia POAC za týchto okolností jediné presvedčenie, ku ktorému mohol rozumný rozhodovací orgán oprávnene dospieť, či už v septembri 2006 alebo neskôr, je, že PMOI už nespĺňa žiadne z kritérií nevyhnutných na ponechanie jej zákazu v platnosti. Inými slovami, na základe predloženého materiálu POAC dospela k záveru, že PMOI nebola zapojená do terorizmu v septembri 2006 a ani neskôr v čase prijatia dotknutého rozhodnutia (rozsudok PMOI, body 168 a 169).

- 4 Z rozhodnutia POAC (bod 10) vyplýva, že dotknutý materiál obsahoval informácie o udalostiach týkajúcich sa PMOI, ku ktorým došlo vo Francúzsku. POAC sa v tejto súvislosti opierala konkrétne o skutočnosť, že kancelárie Národnej rady odporu Iránu (Conseil national de la résistance iranienne, CNRI) pri Paríži boli 17. júna 2003 prehľadané, mnoho členov CNRI bolo vypočúvaných, niektorí z nich boli vzatí do väzby, ale napriek tomu, že sa našla značná suma peňazí, neboli vznesené žiadne obvinenia.

- 5 V citovanom rozsudku Court of Appeal potvrdil posúdenie POAC. Navyše uviedol, že dôverné informácie, ktoré predložil Home Secretary, potvrdzovali jeho záver, že nebolo

možné sa rozumne domnievať, že PMOI mala v úmysle sa v budúcnosti vrátiť k teroristickej činnosti.

- 6 Uznesením z 23. júna 2008, ktoré nadobudlo účinnosť 24. júna, preto Home Secretary vymazal PMOI zo zoznamu zakázaných organizácií podľa zákona o terorizme z roku 2000. Tento výmaz schválili aj obe komory parlamentu Spojeného kráľovstva.

- 7 Rozhodnutím 2008/583/ES z 15. júla 2008, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia Rady (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2007/868/ES (Ú. v. EÚ L 188, s. 21, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), však Rada napriek tomu ponechala názov žalobkyne spolu s ostatnými na zozname v prílohe k nariadeniu Rady (ES) č. 2580/2001 z 27. decembra 2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (Ú. v. ES L 344, s. 70; Mim. vyd. 18/001, s. 207, francúzske znenie opravené v Ú. v. EÚ L 164, 2007, s. 36) (ďalej len „sporný zoznam“).

- 8 Odôvodnenie č. 5 napadnutého rozhodnutia, ktoré sa nesporne týka PMOI, stanovuje:

„v prípade jednej skupiny Rada prihliadla na skutočnosť, že rozhodnutie príslušného orgánu, ktoré odôvodňovalo zaradenie tejto skupiny na zoznam, stratilo účinnosť 24. júna 2008. Rade však boli oznámené nové skutočnosti týkajúce sa tejto skupiny. Rada sa nazdáva, že tieto nové skutočnosti odôvodňujú zaradenie tejto skupiny na zoznam.“

- 9 Napadnuté rozhodnutie bolo žalobkyni doručené prostredníctvom listu Rady z 15. júla 2008 (ďalej len „list“). V tomto liste Rada okrem iného uvádza:

„Rada opätovne rozhodla o zaradení [PMOI] na zoznam.... Rada prihliadla na skutočnosť, že rozhodnutie príslušného orgánu, ktoré slúžilo ako základ pre zaradenie [PMOI] na zoznam, je od 24. júna neplatné. Rade však boli poskytnuté nové informácie týkajúce sa tohto zaradenia. S prihliadnutím na tieto informácie Rada rozhodla, že [PMOI] musí byť zaradená na uvedený zoznam. V dôsledku toho zmenila odôvodnenie.“

- 10 V odôvodnení pripojenom k listu (ďalej len „odôvodnenie“) Rada uviedla:

„[PMOI] je skupina založená v roku 1965 s cieľom zvrhnúť imperialistický režim. Jej členovia sa podieľali na eliminácii niekoľkých tisícok ‚agentov‘ starého režimu a patrili medzi vodcov zodpovedných za zajatie rukojemníkov na americkom veľvyslanectve v Teheráne. Hoci táto skupina bola jednou z najradikálnejších skupín islamskej revolúcie, po jej zákaze začala pracovať v utajení a uskutočnila niekoľko útokov proti existujúcemu režimu v Teheráne. Stála aj za teroristickými útokmi, napríklad za útokom na ústredie Strany Islamskej republiky 28. júna 1981, pri ktorom bolo usmrtených viac než sto najvyššie postavených členov režimu (ministrov, členov parlamentu, vysoko postavených úradníkov), a za vraždou prezidenta Rádžího a jeho premiéra Džaváda Bahonara 30. augusta 1981. V apríli 1992 PMOI uskutočnila teroristické útoky na iránske diplomatické zastupiteľstvá a zariadenia v trinástich krajinách. Počas prezidentskej kampane v roku 1993 otvorene priznala zodpovednosť za útoky na ropné zariadenia, okrem iného aj na najväčšiu iránsku rafinériu. V apríli 1999 sa priznala k zavraždeniu Alího Sajjáda Širázího, zástupcu veliteľa Generálneho štábu iránskych ozbrojených síl. V rokoch 2000 a 2001 organizácia vyhlásila, že jej členovia sa podieľali na prepadoch akciách proti armáde a iránskym vládnym budovám v blízkosti iránsko-irackých hraníc a 5. februára 2000 uskutočnila mínometné útoky na úradné budovy v Teheráne. Členovia tejto organizácie, ktorí žijú v rôznych

členských štátoch Európskej únie, sú v súčasnosti stíhaní v súvislosti s trestnou činnosťou zameranou na financovanie ich aktivít. Táto činnosť patrí pod článok 1 ods. 3 písm. a), c), d), f), g), h) a i) spoločnej pozície 2001/931/SBZP a bola vykonaná s cieľom stanoveným v jej článku 1 ods. 3 body i) a iii).

Na [PMOI] sa vzťahuje článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001.

V apríli 2001 prokuratúra s pôsobnosťou vo veciach terorizmu pri Tribunal de grande instance v Paríži začala trestné stíhanie vo veci „združovania na účely prípravy teroristických aktov“ podľa francúzskeho zákona 96/647 z 22. júla 1996. Vyšetrenia vykonané počas tohto trestného stíhania sa napokon zamerali na údajných členov [PMOI] z dôvodu série trestných činov, ktoré boli priamo alebo subsidiárne spojené s kolektívnou činnosťou, ktorá mala za cieľ závažným spôsobom narušovať verejný poriadok prostredníctvom zastrašovania a teroru. Okrem uvedeného obvinenia sa vyšetrenie zameriavalo aj na „financovanie teroristickej skupiny“ podľa francúzskeho zákona 2001/1062 z 15. novembra 2001 o bezpečnosti v každodennom živote.

Dňa 19. marca 2007 a 13. novembra 2007 prokuratúra s pôsobnosťou vo veciach terorizmu v Paríži vznesla dodatočné obvinenia voči údajným členom [PMOI]. Toto stíhanie bolo odôvodnené potrebou preskúmať ďalšie skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas vyšetrenia v rokoch 2001 až 2007. Boli zamerané najmä na obvinenia z „legalizácie priamych alebo nepriamych príjmov pochádzajúcich z podvodného konania proti mimoriadne zraniteľným osobám a organizovaného podvodu“ v spojení s teroristickou činnosťou podľa francúzskeho zákona 2003/706 z 2. augusta 2003.

Príslušný orgán preto v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 prijal rozhodnutie voči [PMOI].

Rada berie na vedomie, že uvedené trestné stíhania ešte neboli ukončené a v roku 2007 boli rozšírené v rámci boja proti finančným operáciám teroristických skupín. Zastáva názor, že dôvody na zaradenie [PMOI] na zoznam osôb a subjektov, ktoré podliehajú opatreniam podľa článku 2 ods. 1 a 2 nariadenia č. 2580/2001, ešte stále existujú.

Na základe posúdenia týchto skutočností Rada rozhodla, že [PMOI] má aj naďalej podliehať opatreniam stanoveným v článku 2 ods. 1 a 2 nariadenia č. 2580/2001.“

Konanie

- 11 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 21. júla 2008 žalobkyňa podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

- 12 Samostatným aktom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa v ten istý deň žalobkyňa podala žiadosť smerujúcu k tomu, aby sa rozhodlo v skrátrenom súdnom konaní v súlade s článkom 76a Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Rada

predložila svoje pripomienky k tejto žiadosti 30. júla 2008 a vyjadrenie k žalobe 10. septembra 2008. Dňa 22. septembra 2008 Súd prvého stupňa (siedma komora) vyhovel uvedenej žiadosti a následne bolo písomné konanie ukončené.

- 13 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (siedma komora) rozhodol o začatí pojednávania a v rámci dokazovania podľa článku 65 rokovacieho poriadku uznesením z 26. septembra 2008 Rada nariadil, aby predložila všetky dokumenty týkajúce sa prijatia napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby sa v tomto štádiu konania tieto dokumenty predložili žalobkyni, pokiaľ bude Rada tvrdiť, že sú dôverné.
- 14 Rada vyhovelá tomuto opatreniu v rámci dokazovania prvýkrát prostredníctvom podania doručeného do kancelárie Súdu prvého stupňa 10. októbra 2008. K nemu bolo pripojených osem dokumentov, z ktorých sedem, ktoré neboli označené za dôverné, bolo sprístupnených žalobkyni. Žalobkyňa bola vyzvaná, aby predložila svoje písomné pripomienky k týmto siedmim dokumentom, ako aj k žiadosti o dôverné zaobchádzanie s ôsmym dokumentom. Žalobkyňa vyhovelá tejto výzve prostredníctvom podania doručeného do kancelárie Súdu prvého stupňa 5. novembra 2008.
- 15 Rada vyhovelá opatreniu v rámci dokazovania po druhýkrát prostredníctvom podania doručeného do kancelárie Súdu prvého stupňa 6. novembra 2008. K nemu boli pripojené štyri nové dokumenty, ktoré boli žalobkyni predložené.
- 16 Uznesením z 10. novembra 2008 po vypočutí účastníkov konania predseda siedmej komory Súdu prvého stupňa vyhovel návrhu na vstup Francúzskej republiky a Komisie Európskych spoločností do konania ako vedľajších účastníkov na podporu návrhov Rady.

- 17 V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 64 rokovacieho poriadku Súd prvého stupňa (siedma komora) listom zaslaným kanceláriou Súdu prvého stupňa 11. novembra 2008 vyzval Radu po prvé, aby predložila písomné pripomienky k niektorým skutkovým tvrdeniam a niektorým novým právnym argumentom obsiahnutým v pripomienkach žalobkyne, ktoré predložila do kancelárie Súdu prvého stupňa 5. novembra 2008, a po druhé, aby predložila všetky dokumenty, ktoré mala k dispozícii alebo ktoré sa týkali hlasovania o prijatí napadnutého rozhodnutia, predovšetkým zápisnice o zasadnutí a hlasovaní. Rada vyhovelá tejto žiadosti prostredníctvom podania doručeného do kancelárie Súdu prvého stupňa 21. novembra 2008.
- 18 V rámci tých istých opatrení na zabezpečenie priebehu konania a na základe článku 24 Štatútu Súdneho dvora Súd prvého stupňa (siedma komora) listom zaslaným kanceláriou Súdu prvého stupňa 11. novembra 2008 vyzval Spojené kráľovstvo, aby predložilo svoje písomné pripomienky k skutkovým tvrdeniam týkajúcim sa konania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia, ktoré žalobkyňa predložila do kancelárie Súdu prvého stupňa 5. novembra 2008. Spojené kráľovstvo vyhovelá tejto žiadosti podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 20. novembra 2008.
- 19 Podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 24. novembra 2008 žalobkyňa predložila niektoré písomné pripomienky k správe pre pojednávanie. Rada sa k týmto pripomienkam vyjadrila podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 28. novembra 2008.
- 20 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 3. decembra 2008.

Návrhy účastníkov konania

21 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v ktorom sa týka žalobkyne,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

22 Rada navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu ako nedôvodnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

23 Francúzska republika a Komisia podporujú prvú časť návrhov Rady.

Právny stav

- 24 Na podporu svojich návrhov na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalobkyňa uvádza v podstate päť žalobných dôvodov. Prvý žalobný dôvod sa zakladá na zjavne nesprávnom posúdení. Druhý žalobný dôvod sa zakladá na porušení článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a dôkazného bremena. Tretí žalobný dôvod sa zakladá na porušení práva na účinnú právnu ochranu. Štvrtý žalobný dôvod sa zakladá na porušení práva na obhajobu a povinnosti odôvodnenia. Piaty žalobný dôvod sa zakladá na zneužití právomoci alebo konania.
- 25 Vo svojich pripomienkach podaných do kancelárie Súdu prvého stupňa 5. novembra 2008 žalobkyňa okrem iného uvádza aj šiesty žalobný dôvod založený na porušení podstatných formálnych náležitostí. Súd prvého stupňa zastáva názor, že tento nový žalobný dôvod možno pripustiť. Po prvé zakladá sa na právnych alebo skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo počas konania v zmysle článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku. Po druhé tento žalobný dôvod sa v každom prípade týka verejného poriadku, a teda môže byť zohľadnený *ex offio*, keďže sa zakladá na porušení podstatných formálnych náležitostí, ktoré sa týkajú samotných podmienok prijatia napadnutého aktu Spoločenstva.
- 26 Súd prvého stupňa preskúma tento šiesty žalobný dôvod ako prvý, následne preskúma štvrtý žalobný dôvod a na záver spoločne druhý a tretí žalobný dôvod.

O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení podstatných formálnych náležitostí

- 27 Vo svojich písomných pripomienkach k siedmim dokumentom Rady, ktoré boli predložené v súlade s uznesením o opatreniach na zabezpečenie priebehu konania z 26. septembra 2008 a podané do kancelárie Súdu prvého stupňa 5. novembra 2008, žalobkyňa okrem iného uvádza nový žalobný dôvod založený na nezrovnalostiach pri hlasovaní v Rade v súvislosti so všetkými návrhmi rozhodnutí Spoločenstva o zmrazení finančných prostriedkov.
- 28 Na podporu tohto žalobného dôvodu sa žalobkyňa odvoláva na vyhlásenie, ktoré lord Malloch-Brown, Minister of State to the Foreign and Commonwealth Office (štátny tajomník pre zahraničné veci a Commonwealth, ďalej len „Minister of State“) urobil 22. júla 2008 v House of Lords (Snemovňa lordov, Spojené kráľovstvo). Pri odpovedi na otázku, z akých dôvodov sa vláda Spojeného kráľovstva zdržala 15. júla 2008 hlasovania v Rade o prijatí napadnutého rozhodnutia, namiesto toho, aby odmietla ponechanie žalobkyne na spornom zozname, a to napriek rozhodnutiu POAC a rozsudku Court of Appeal, Minister of State podľa oficiálneho prepisu Hansard uviedol:

„Boli sme rozhodnutí rešpektovať uvedené rozhodnutie Court of Appeal, a preto sme nemohli podporiť [francúzsku] vládu, keď predložila nové informácie, ktoré predtým neboli k dispozícii a na základe ktorých presvedčila niektoré vlády v Európe, aby ju podporili. Pokiaľ ide o to, prečo sme sa hlasovania zdržali, namiesto toho, aby sme hlasovali proti ponechaniu [PMOI] na zozname, problém je v tom, že návrh sa týkal celého zoznamu, na ktorom sú všetky teroristické organizácie, a hlasovať sa muselo zaň, alebo proti nemu. Ocitli sme sa teda v ťažkej situácii, v ktorej by sme buď museli ponechať v platnosti starý zoznam, čo by problém neriešilo, pretože na ňom bola uvedená aj PMOI, alebo by sme nemali žiadny zoznam teroristických organizácií

v Európe. Domnievali sme sa, že taká situácia by predstavovala neprijateľnú hrozbu pre občanov Spojeného kráľovstva, ako aj pre celý kontinent.“

- 29 Žalobkyňa tvrdí, že skutočnosť, že členským štátom sa neumožnilo, aby hlasovali proti zaradeniu konkrétnej organizácie na sporný zoznam, k čomu pravdepodobne došlo, bola úplne v rozpore s právnymi predpismi Spoločenstva a s povinnosťou Rady a členských štátov podrobne a jednotlivo preskúmať, či je ponechanie dotknutej organizácie na spornom zozname dôvodné. Dodáva, že z vyhlásenia Minister of State vyplýva, že keby Spojené kráľovstvo bolo malo možnosť hlasovať o jednotlivých organizáciách, tento členský štát (a možno aj niektoré ďalšie členské štáty) by hlasoval proti ponechaniu žalobkyne na spornom zozname. V dôsledku toho by sa nedosiahla jednomyseľnosť požadovaná podľa nariadenia č. 2580/2001 a to by viedlo k jej vyiarknutiu zo zoznamu.
- 30 Týmto žalobným dôvodom žalobkyňa v podstate tvrdí, že hlasovanie Rady „en bloc“ o celom zozname, bez možnosti individuálneho hlasovania o konkrétnych osobách alebo organizáciách, pri príležitosti pravidelného preskúmania opatrení Spoločenstva spočívajúcich v zmrazení finančných prostriedkov je porušením celkového procesu prijímania takých opatrení do takej miery, že sa musí považovať za zneužitie právomoci a konania, porušenie podstatných formálnych náležitostí a porušenie článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931. Vzhľadom na tieto tvrdenia Súd prvého stupňa prijal opatrenia na zabezpečenie priebehu konania uvedené v bodoch 17 a 18.
- 31 Vo svojich písomných pripomienkach podaných do kancelárie Súdu prvého stupňa 21. novembra 2008 však Rada uviedla, že v rámci pravidelnej revízie osôb a subjektov na spornom zozname, ktorá sa uskutočňuje každých šesť mesiacov, ako stanovuje článok 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931, každý člen Rady má právo sa jednotlivo vyjadriť k všetkým bodom na zozname a uviesť svoje stanovisko vo vzťahu k nim. Rada dodáva, že každé meno na spornom zozname musí byť jednomyseľne schválené, a ak je členský

štát proti ďalšiemu ponechaniu konkrétnej osoby alebo subjektu na zozname, pre toto ponechanie sa jednomyseľnosť nevyžaduje. Ako dôkaz svojich tvrdení Rada uvádza záznamy zo zasadnutí pracovnej skupiny Rady k spoločnej pozícii 2001/931 (ďalej len „pracovná skupina PC 2001/931“) z 2. a 24. júna a z 2. júla 2008, pripojené ako prílohy 1, 3 a 4 k jej odpovedi z 10. októbra 2008 na uznesenie o opatreniach na zabezpečenie priebehu konania z 26. septembra 2008.

32 Vo svojich písomných pripomienkach k skutkovým tvrdeniam žalobkyne týkajúcim sa konania, ktoré viedlo k napadnutému rozhodnutiu, podaných do kancelárie Súdu prvého stupňa 20. novembra 2008, Spojené kráľovstvo uviedlo len to, že „vzhľadom na žiadosť [Súdu prvého stupňa] týkajúcu sa konania členov Rady ako členov tejto inštitúcie samotná Rada [mohla] najlepšie odpovedať na všetky otázky týkajúce sa prijímania právnych predpisov v nej samotnej“.

33 Akýkoľvek by bol zmysel a rozsah vyhlásení, ktoré urobil Minister of State v Snemovni lordov 22. júla 2008, za týchto okolností Súd prvého stupňa môže konštatovať len to, že vzhľadom na skutočnosti uvedené v spise neexistuje nijaký dôkaz, ktorý by potvrdzoval tvrdenie žalobkyne, že členské štáty v Rade sú nútené hlasovať „za celý zoznam“ alebo „proti celému zoznamu“ bez toho, aby mali možnosť sa jednotlivo vyjadriť v každom konkrétnom prípade, či je zaradenie alebo ponechanie konkrétnej osoby alebo subjektu na spornom zozname dôvodné.

34 Dokumenty, ktoré predložila Rada, naopak svedčia o tom, že preskúmanie alebo revízia na individuálnom základe sa v samotnej pracovnej skupine PC 2001/931 uskutočňujú. Okrem iného výsledky zasadnutia tejto pracovnej skupiny PC 2001/931 z 2. júla 2008 dokazujú, že delegáciám členských štátov bola predĺžená lehota do 4. júla 2008, v rámci ktorej sa mali vyjadriť, či „vzhľadom na dodatočné informácie poskytnuté členskými

štátmi a revidovaného odôvodnenia, ktoré sa [im] rozoslalo“, majú „námietky voči zaradeniu jednej zo skupín na nový navrhovaný zoznam“. Keďže táto poznámka sa zjavne týkala konkrétneho prípadu žalobkyne, je nesporné, že členské štáty si výslovne ponechali možnosť namietat' proti jej ponechaniu na zozname, ale napokon sa rozhodli, že túto možnosť nevyužijú.

35 Z uvedeného vyplýva, že šiesty žalobný dôvod sa musí zamietnuť ako nedôvodný.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na obhajobu

36 Je nesporné, že Rada prijala napadnuté rozhodnutie bez toho, aby predtým žalobkyni oznámila novú informáciu alebo nové skutočnosti v spise, ktoré podľa nej odôvodňovali ponechanie žalobkyne na spornom zozname, konkrétne informácie týkajúce sa trestného stíhania vedeného prokuratúrou s pôsobnosťou vo veciach terorizmu pri Tribunal de grande instance v Paríži v apríli 2001 a dvoch dodatočných obvinení vznesených v marci a novembri 2007. *A fortiori* Rada žalobkyni neumožnila, aby pred prijatím napadnutého rozhodnutia účinne vyjadrila svoje stanovisko.

37 Preto treba konštatovať, že pokiaľ ide o dodržanie práva na obhajobu, napadnuté rozhodnutie bolo prijaté za porušenia zásad stanovených Súdom prvého stupňa v rozsudku OMPi (pozri najmä body 120, 126 a 131).

38 Rada však napriek tomu tvrdí po prvé, že Súd prvého stupňa vo svojich úvahách v rozsudku OMPI, ktoré sa týkajú následných rozhodnutí o zmrazení finančných prostriedkov, neprihliadol na osobitnú situáciu, v ktorej sa Rada v danej veci nachádzala. Súd prvého stupňa totiž v tomto prípade predpokladal, že rozhodnutie príslušného vnútroštátneho orgánu, ktoré tvorilo základ pre pôvodné rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov, aj naďalej platilo, bez toho, aby zväzil možnosť, že toto rozhodnutie mohlo byť zrušené alebo odvolané, zatiaľ čo by Rada získala nové informácie, ktoré by odôvodňovali ponechanie dotknutého subjektu na spornom zozname. Tak to bolo v júni 2008, pokiaľ ide o žalobkyňu. Za daných okolností sa Rada domnievala, že verejný záujem sledovaný Spoločenstvom v súlade s rezolúciou Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov 1373 (2001) možno dosiahnuť len okamžitým nahradením platného rozhodnutia novým rozhodnutím Rady, ktoré sa zakladalo na nových informáciách, ktoré sa naliehavo posúdili. Rada tvrdí, že jedine týmto spôsobom mohla dosiahnuť rovnováhu medzi potrebou prihliadnuť na skutočnosť, že rozhodnutie príslušného vnútroštátneho orgánu, ktoré tvorilo základ pre pôvodné rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov žalobkyne, bolo odvolané, a potrebou zabezpečiť, aby finančné prostriedky zostali zmrazené na základe nových informácií, ktoré jej boli sprístupnené a ktoré podľa nej odôvodňovali ďalšie uplatňovanie obmedzujúcich opatrení voči žalobkyni. Rada dodáva, že každé prerušenie uplatňovania týchto opatrení by žalobkyni okamžite umožnilo, aby získala prístup k svojim finančným prostriedkom, a v dôsledku toho by sa napadnuté rozhodnutie stalo neúčinným. Nič v rozsudku OMPI podľa nej nenaznačuje, že vzhľadom na špecifické okolnosti veci nemohla konať tak, ako konala.

39 Súd prvého stupňa zastáva názor, že argumentácia Rady vôbec neodôvodňuje jej údajnú nemožnosť prijať napadnuté rozhodnutie v takom konaní, v ktorom by sa dodržalo právo žalobkyne na obhajobu.

40 Konkrétne údajná naliehavosť sa v nijakom prípade nepreukázala. Aj keby sa totiž pripustilo, že Rada nemala povinnosť vyčiarknuť žalobkyňu zo sporného zoznamu ihneď po rozhodnutí POAC z 30. novembra 2007, vyhlásením rozsudku Court of Appeal 7. mája 2008 sa pre ňu definívne skončila možnosť opierať sa o rozhodnutie Home Secretary, ktoré slúžilo ako základ pre pôvodné rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov žalobkyne. Medzi 7. májom 2008 a prijatím napadnutého rozhodnutia 15. júla 2008 uplynuli viac než dva mesiace. Rada v tejto súvislosti

nevysvetľuje, prečo nemohla prijať potrebné kroky ihneď po 7. máji 2008 buď s cieľom vyčiarknuť žalobkyňu zo sporného zoznamu, alebo ju ponechať na tomto zozname na základe nových dôkazov.

41 Navyše, aj keby sa pripustilo, že prvé informácie o trestnom stíhaní začatom v apríli 2001 v Paríži predložili francúzske orgány Rade až v júni 2008, nemožno tým vysvetliť, prečo sa tieto nové skutočnosti nemohli zaslť aj žalobkyňi, ak Rada mala v úmysle ich proti nej použiť. Platí to o to viac vzhľadom na to, že pojednávanie vo veci PMOI bolo znovu otvorené uznesením Súdu prvého stupňa z 12. júna 2008 a lehota na predloženie pripomienok k rozsudku Court of Appeal a k pripomienkam žalobkyne k tomuto rozsudku bola stanovená na 7. júla 2008. Počas celého tohto obdobia Rada mohla zaslť „nové skutočnosti“ žalobkyňi, prípadne aj Súdu prvého stupňa v rámci konania, ktoré viedlo k rozsudku PMOI. V tejto súvislosti treba uviesť, že vo svojich pripomienkach k uvedenej veci podaných do kancelárie Súdu prvého stupňa 7. júla 2008 Rada výslovne uviedla, že mala v úmysle prijať naliehavé stanovisko k „novým skutočnostiam“, ktoré sa dozvedela. Treba však uviesť aj to, že Rada neoznámila tieto nové skutočnosti žalobkyňi ani to skutkovo alebo právne neodôvodnila, hoci pri rozsudku OMPI Súd prvého stupňa zrušil jedno z rozhodnutí Rady práve na základe toho, že pred prijatím rozhodnutia neoznámila skutočnosti, z ktorých vychádzala.

42 Treba dodať, že ani rozsudok Court of Appeal, ani uznesenie Home Secretary z 23. júna 2008 nemajú automatický a okamžitý účinok na rozhodnutie 2007/868 o zmrazení finančných prostriedkov, ktoré v tom čase platilo. V súlade so zásadou prezumpcie zákonnosti komunitárnych právnych aktov toto rozhodnutie zostalo v platnosti a malo právne účinky aj napriek tomu, že jeho vnútroštátny „podklad“ zanikol, až kým nebolo zrušené orgánom, ktorý ho prijal, nebolo zrušené na základe žaloby o neplatnosť ani vyhlásené za neplatné v dôsledku návrhu na začatie prejudiciálneho konania alebo námietky nezákonnosti (pozri rozsudok PMOI, bod 55 a tam citovanú judikatúru).

- 43 Skutkovo aj právne je preto nesprávne tvrdenie, že po viac alebo menej simultánnom nadobudnutí účinnosti uznesenia Home Secretary a po oznámení nových skutočností francúzskymi orgánmi nové rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov bolo treba prijať tak naliehavo, že nebolo možné dodržať právo žalobkyne na obhajobu.
- 44 Súd prvého stupňa navyše konštatuje, že skutočnosť, že Rada v tejto veci nekonala v súlade s postupom jasne vymedzeným v rozsudku OMPI, pričom dôkladne poznala skutkové okolnosti a jej konanie nemožno nijako rozumne odôvodniť, môže byť predmetom úvah v rámci preskúmania piateho žalobného dôvodu založeného na prekročení alebo zneužití právomoci.
- 45 Rada po druhé tvrdí, že odôvodnenie poskytnuté žalobkyni umožňuje, aby si uplatňovala svoje právo podať žalobu a aby súd Spoločenstva uskutočnil svoje preskúmanie. Žalobkyňa mala tiež možnosť predložiť pripomienky k odôvodneniu v súlade s jej právom na obhajobu vzhľadom na to, že Rada jej návrh na začatie konania bezodkladne zaslala delegáciám členských štátov.
- 46 Túto argumentáciu, ktorá vyplýva z nejasností medzi zaručením práva na obhajobu v rámci samotného správneho konania a zárukou, ktorá vyplýva z práva na účinné súdne preskúmanie proti aktu spôsobujúcemu ujmu prijatému na konci tohto konania, už Súd prvého stupňa výslovne zamietol v rozsudku OMPI (bod 94 a tam citovaná judikatúra).
- 47 Súd prvého stupňa na záver konštatuje, že trvajúce zmrazenie finančných prostriedkov žalobkyne na základe napadnutého rozhodnutia bolo výsledkom konania, v ktorom sa

nedodržalo právo žalobkyne na obhajobu. Toto zistenie musí viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia v časti, v ktorej sa týka žalobkyne.

- 48 Napriek tomu, že za týchto okolností už netreba rozhodovať o ostatných žalobných dôvodoch, Súd prvého stupňa preskúma druhý a tretí žalobný dôvod z dôvodu ich významu pre základné právo na účinnú súdnu ochranu.

O druhom a tretom žalobnom dôvode, ktoré sú založené na porušení článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a dôkazného bremena, ako aj na porušení práva na účinnú súdnu ochranu

- 49 Súd prvého stupňa pripomína, že v rozsudkoch OMPI a PMOI spresnil: a) podmienky vykonávania článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001; b) dôkazné bremeno, ktoré má v tejto súvislosti Rada; c) rozsah súdneho preskúmania v takých veciach.

- 50 Ako Súd prvého stupňa uviedol v bodoch 115 a 116 rozsudku OMPI a v bode 130 rozsudku PMOI, skutkové a právne okolnosti spôsobilé podmieniť uplatnenie opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov na osobu, skupinu alebo subjekt sú určené článkom 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001. Podľa tohto ustanovenia Rada, konajúc jednomyselne, ustanoví, preskúma, zmení a doplní zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa podľa ustanovení stanovených v článku 1 ods. 4 až 6 spoločnej pozície 2001/931 vzťahuje toto nariadenie. Dotknutý zoznam musí byť teda stanovený v súlade s ustanoveniami článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 na základe presných informácií a dôkazov zo spisu, ktoré preukazujú, že rozhodnutie bolo prijaté

príslušným orgánom voči dotknutým osobám, skupinám a subjektom, či už ide o začatie vyšetrovaní, alebo o stíhanie pre teroristický čin alebo pokus spáchať, zúčastniť sa alebo uľahčiť spáchanie takéhoto činu, založené na vážnych a dôveryhodných dôkazoch alebo indíciách, alebo ide o odsúdenie za takéto činy. „Príslušným orgánom“ sa rozumie súdny orgán, alebo ak súdne orgány nemajú žiadnu právomoc v danej oblasti, rovnocenný príslušný orgán v tejto oblasti. Okrem toho mená osôb a subjektov prevzatých do zoznamu musia byť predmetom revízie v pravidelných intervaloch prinajmenšom raz za polrok, aby sa zabezpečilo, že ich ponechanie na zozname zostáva odôvodnené v súlade s ustanoveniami článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931.

51 V bodoch 117 rozsudku OMPI a 131 rozsudku PMOI Súd prvého stupňa z týchto ustanovení vyvodil, že konanie spôsobilé viesť k prijatiu opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov podľa relevantnej právnej úpravy sa odohráva na dvoch úrovniach — na vnútroštátnej úrovni a na úrovni Spoločenstva. Najprv musí príslušný vnútroštátny orgán, spravidla súdny, prijať vo vzťahu k dotknutej osobe rozhodnutie zodpovedajúce definícii v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Ak ide o rozhodnutie o začatí vyšetrovania alebo stíhania, musí byť odôvodnené vážnymi a dôveryhodnými dôkazmi alebo indíciami. Rada, ktorá rozhoduje jednomyseľne, musí následne rozhodnúť o zahrnutí dotknutej osoby do sporného zoznamu na základe presných informácií alebo dôkazov zo spisu, ktoré preukazujú, že takéto rozhodnutie bolo prijaté. Neskôr sa Rada musí v pravidelných intervaloch, prinajmenšom raz za polrok, ubezpečiť, že ponechanie dotknutej osoby na spornom zozname zostáva odôvodnené. V tejto súvislosti overenie existencie rozhodnutia vnútroštátneho orgánu zodpovedajúceho uvedenej definícii sa zdá byť základnou podmienkou prijatia pôvodného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov Radou, zatiaľ čo overenie ďalších postupov týkajúcich sa tohto rozhodnutia na vnútroštátnej úrovni sa zdá byť nevyhnutné v kontexte prijatia následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov.

52 V bodoch 123 rozsudku OMPI a 132 rozsudku PMOI Súd prvého stupňa okrem iného pripomenul, že podľa článku 10 ES sa vzťahy medzi členskými štátmi a inštitúciami Spoločenstva riadia vzájomnými povinnosťami lojálnej spolupráce (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 16. októbra 2003, Írsko/Komisia, C-339/00, Zb. s. I-11757, body 71 a 72 a tam citovanú judikatúru). Táto zásada je všeobecne uplatniteľná a jej dodržiavanie sa osobitne vyžaduje v rámci policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach [spoločne nazývaných „spravodlivosť a vnútorné veci“ (SVV)] upravených hlavou VI

Zmluvy o EÚ, ktorá je napokon úplne založená na spolupráci medzi členskými štátmi a inštitúciami (rozsudok Súdneho dvora zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, bod 42).

53 V bodoch 124 rozsudku OMPI a 133 rozsudku PMOI Súd prvého stupňa uviedol, že v prípade uplatnenia článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, teda ustanovení, ktoré zavádzajú špecifickú formu spolupráce medzi Radou a členskými štátmi v rámci spoločného boja proti terorizmu, má táto zásada pre Radu za dôsledok povinnosť spoliehať sa, pokiaľ je to možné, na posúdenie príslušného vnútroštátneho orgánu, prinajmenšom ak je to súdny orgán, najmä pokiaľ ide o existenciu „závažných a dôveryhodných dôkazov alebo indícií“, na ktorých je rozhodnutie tohto orgánu založené.

54 Ako Súd prvého stupňa rozhodol v bode 134 rozsudku PMOI, z uvedeného vyplýva, že hoci Rada musí preukázať, či zmrazenie finančných prostriedkov osoby, skupiny alebo subjektu je alebo zostáva zákonne odôvodnené vzhľadom na relevantnú právnu úpravu, ako správne tvrdí žalobkyňa, toto dôkazné bremeno má relatívne obmedzený predmet na úrovni konania Spoločenstva o zmrazení finančných prostriedkov. V prípade pôvodného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov sa týka najmä existencie presných informácií alebo dôkazov zo spisu, ktoré preukazujú, že vo vzťahu k dotknutej osobe bolo prijaté rozhodnutie vnútroštátneho orgánu zodpovedajúce definícii článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Okrem toho v prípade následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov po revízii sa dôkazné bremeno týka najmä otázky, či zmrazenie finančných prostriedkov zostáva odôvodnené vo vzťahu k všetkým relevantným okolnostiam predmetnej veci a osobitne k dôsledkom tohto rozhodnutia príslušného vnútroštátneho orgánu.

55 Pokiaľ ide o úlohu Súdu prvého stupňa, ten v bodoch 159 rozsudku OMPI a 137 rozsudku PMOI uznal, že Rada disponuje širokou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o podklady, ktoré zohľadní pri prijatí opatrení o ekonomických a finančných sankciách

na základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES, v súlade so spoločnou pozíciou prijatou v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky. Táto voľná úvaha sa uplatňuje najmä pri posúdení úvah o účelnosti, na ktorých sa takéto rozhodnutia zakladajú. Napriek tomu (pozri bod 138 rozsudku PMOI), ak Súd prvého stupňa prizná Rade voľnú úvahu v danej oblasti, neznamená to, že sa musí zdržať preskúmania výkladu relevantných údajov touto inštitúciou. Súd Spoločenstva musí totiž nielen preveriť vecnú presnosť predložených dôkazov, ich spoľahlivosť a súladnosť, ale aj preskúmať, či tieto dôkazy predstavujú súhrn podstatných údajov, ktoré musia byť zohľadnené pri posúdení situácie, a či sú spôsobilé opodstatniť závery, ktoré sa z nich vyvodili. V rámci tohto posúdenia mu však neprináleží nahradiť posúdenie Rady svojím vlastným posúdením (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 22. novembra 2007, Španielsko/Lenzing, C-525/04 P, Zb. s. I-9947, bod 57 a tam citovanú judikatúru).

56 V prejednávanej veci Súd prvého stupňa konštatuje, že ani informácie uvedené v napadnutom rozhodnutí, v jeho odôvodnení alebo v liste, a dokonca ani informácie uvedené v dvoch odpovediach Rady na uznesenie o opatreniach na zabezpečenie priebehu konania z 26. septembra 2008 nespĺňajú vyššie uvedené podmienky vo vzťahu k dôkazom. V dôsledku toho sa v požadovanom právnom rozsahu nepreukázalo, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté v súlade s ustanoveniami článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001.

57 Konkrétne Rada neposkytla Súdu prvého stupňa žiadne presné informácie ani skutočnosti z príslušného spisu, ktoré by preukazovali, že trestné stíhanie, ktoré prokuratúra s pôsobnosťou vo veciach terorizmu pri Tribunal de grande instance v Paríži začala v apríli 2001, a dve dodatočné obvinenia z marca a novembra 2007 predstavujú vo vzťahu k žalobkyni rozhodnutie, ktoré spĺňa vymedzenie v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Rada teda neuvádza nijaké dôkazy na podporu svojho tvrdenia.

V tejto súvislosti treba doslova citovať relevantné časti prvej odpovede Rady na uznesenie Súdu prvého stupňa o opatreniach na zabezpečenie priebehu konania z 26. septembra 2008:

„3. Ako príprava na prijatie dotknutého rozhodnutia Radou, v rozsahu, v ktorom sa to týka žalobkyne, sa uskutočnili štyri zasadnutia pracovnej skupiny PC 2001/931, konkrétne 2. júna, 13. júna, 24. júna a 2. júla 2008...

...

6. Pre potreby týchto zasadnutí Francúzska republika rozposlala delegáciám tri dokumenty, v ktorých navrhuje nový základ pre zaradenie žalobkyne do zoznamu a objasňuje dôvody svojho návrhu. Tretí dokument obsahuje sčasti text, ktorý sa použil ako odôvodnenie prijaté Radou a ktorý už je súčasťou spisu v tomto konaní. V čase, keď Francúzska republika tieto dokumenty rozposielala, klasifikovala ich ako dôverné. Rada ju informovala o uznesení Súdu prvého stupňa a Francúzska republika v súčasnosti skúma možnosti zmeny klasifikácie týchto dokumentov. Rada však bola informovaná, že vzhľadom na potrebu dodržať podmienky vnútroštátneho práva rozhodnutie nemožno prijať v lehote stanovenej súdnou kanceláriou. Rada preto v tomto okamihu nemôže vyhovieť uzneseniu Súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o uvedené dokumenty, pretože ich Súdu prvého stupňa nemôže poskytnúť ani na dôvernom základe. Z toho

dôvodu žiada Súd prvého stupňa o pochopenie a zaväzuje sa mu poskytnúť informácie hneď po tom, čo Francúzska republika prijme rozhodnutie v súvislosti s dotknutými dokumentmi.

...

11. Rada chce predovšetkým zdôrazniť, že v súvislosti s francúzskym trestným stíhaním jej neboli poskytnuté nijaké dôkazy, s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v odôvodnení. Chápe, že ďalšie dôkazy musia podľa francúzskeho práva zostať dôverné až do ukončenia trestného stíhania. Všetky podstatné skutočnosti, ktoré jej boli poskytnuté, zapracovala do odôvodnenia. Jeden z dokumentov uvedený v bode 6 obsahoval podrobnejší zoznam trestných činov, ktoré sú predmetom vyšetrovania, ale všetky z nich sú všeobecne opísané v odôvodnení (t. j. séria trestných činov, ktoré sú priamo alebo subsidiárne spojené s kolektívnou činnosťou, ktorej cieľom je závažným spôsobom narúšať verejný poriadok prostredníctvom zastrašovania a teroru, ako aj financovanie teroristickej skupiny, legalizácia priamych alebo nepriamych príjmov pochádzajúcich z podvodného konania proti mimoriadne zraniteľným osobám a organizovaný podvod spojený s teroristickou činnosťou).

12. Okrem informácií o povahe vyšetrovaných trestných činov a o podrobnostiach týkajúcich sa dátumu začatia trestného stíhania a vznesenia dodatočných obvinení Rada nemá k dispozícii žiadne ďalšie informácie týkajúce sa trestného stíhania. Nebola informovaná o totožnosti konkrétnych vyšetrovaných osôb; má informácie len o tom, že tieto osoby sú údajnými členmi žalobkyne, ako je to uvedené v odôvodnení. Nie je informovaná ani o ďalšom možnom vývoji trestného stíhania. Stručne povedané, pri prijatí napadnutého rozhodnutia Rade neboli poskytnuté nijaké ďalšie dôkazy „uvádzané proti žalobkyni“ v rámci trestného stíhania, s výnimkou tých, ktoré sa nachádzajú v odôvodnení.“

59 Vo svetle skutkových a právnych tvrdení žalobkyne ani na základe vysvetlení Rady, ani na základe dokumentov, ktoré poskytla, nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie je právne odôvodnené predovšetkým vzhľadom na ustanovenie článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001.

60 Tento záver platí aj s prihliadnutím na druhú odpoveď Rady na uznesenie Súdu prvého stupňa o opatreniach na zabezpečenie priebehu konania z 26. septembra 2008, ku ktorej táto inštitúcia pripojila verziu troch dokumentov uvedených v bode 58, ktorá nebola dôverná, čiže tých, prostredníctvom ktorých jej francúzske orgány v júni 2008 oznámili informácie o začatí trestného stíhania v Paríži v apríli 2001, rozšíreného v roku 2007, na základe ktorých bolo napadnuté rozhodnutie prijaté.

61 Žalobkyňa v tejto súvislosti okrem iného tvrdí, že trestné stíhanie, ktoré sa začalo v apríli 2001 vo Francúzsku, bolo vyšetrovanie proti „X“, ktoré mohlo byť namierené voči niektorým členom alebo sympatizantom, ale nie voči PMOI ako takej.

62 Treba konštatovať, že v prvom z troch dokumentov z 9. júna 2008 spomínaných v bode 58 francúzske orgány uviedli len to, že „9. apríla 2001 sa začalo trestné stíhanie 17 osôb, ktoré môžu byť členmi [PMOI]“, že „toto trestné stíhanie ešte nebolo ukončené“ a „vyšetrovaných je zatiaľ 24 osôb“. Neboli uvedené dôvody, na základe ktorých uvedené orgány v tom istom dokumente dospeli k rozhodnutiu, že „tieto konania predstavujú rozhodnutie o PMOI, ktoré prijal príslušný orgán v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931“.

63 V odpovedi na toto tvrdenie, ktoré nebolo spochybňované ako také, Rada tvrdí, že v súvislosti so zmrazením finančných prostriedkov takej organizácie, ako je žalobkyňa, je taká situácia nielen možná, ale aj úplne logická a primeraná. Na jednej strane trestné činy, akými sú spolčovanie na účely prípravy teroristických aktov, financovanie teroristickej organizácie a pranie špinavých peňazí v spojení s teroristickou organizáciou, nemôže spáchať samotná organizácia, ale len jednotlivci, ktorí k nej patria. Na druhej strane, keďže žalobkyňa nie je právnickou osobou, nemôže byť subjektom trestného stíhania.

64 Toto vysvetlenie však odporuje doslovnému zneniu článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, ktorý stanovuje, že sa má prijať rozhodnutie „vo vzťahu k dotknutým osobám, skupinám a subjektom“.

65 Aj za predpokladu, že by sme sa nedržali doslovného výkladu tohto ustanovenia, na to, aby tvrdenie Rady bolo úspešné, by táto inštitúcia alebo príslušný dotknutý vnútroštátny orgán museli poskytnúť vysvetlenie osobitných a konkrétnych dôvodov, prečo by sa za daných okolností konanie jednotlivcov, ktorí sú údajnými členmi alebo sympatizantmi PMOI, malo pripísať samotnej PMOI. Ako sa už uviedlo, toto vysvetlenie v prejednávanej veci úplne chýba.

66 Ak neexistuje viac presnejších informácií, nemožno overiť ani pravdivosť a relevanciu tvrdení v odôvodnení, podľa ktorých je niekoľko údajných členov žalobkyne stíhaných za sériu trestných činov v súvislosti s teroristickou činnosťou. V tejto súvislosti žalobkyňa vo svojej žalobe tvrdí, že s výnimkou trestného stíhania, ktoré sa začalo v roku 2001 vo Francúzsku, nemá vedomosť o tom, že by bol niektorý jej člen alebo sympatizant stíhaný v niektorom členskom štáte za financovanie teroristických aktivít alebo akúkoľvek inú trestnú činnosť súvisiacu so žalobkyňou, na rozdiel od toho, čo sa uvádza v odôvodnení. Okrem toho žiadny z jej členov alebo sympatizantov nikdy nebol

odsúdený za protiprávnu činnosť súvisiacu s terorizmom alebo s jeho financovaním. Vo vyjadrení k žalobe Rada tieto tvrdenia nevyvrátila.

- ⁶⁷ Pokiaľ ide o dodatočné obvinenia z 19. marca a 13. novembra 2007, žalobkyňa rovnako tvrdí, že sa jej vôbec netýkajú ani na ňu neodkazujú. V prvej odpovedi na uznesenie o opatreniach na zabezpečenie priebehu konania Rada pripúšťa, že nebola informovaná o konkrétnej totožnosti vyšetrovaných osôb a že vie len to, že tieto osoby sú údajnými členmi PMOI. Opäť nie je vysvetlená spojitosť medzi dotknutými osobami a žalobkyňou ani to, prečo by sa konanie jedného subjektu malo pripisovať druhému.
- ⁶⁸ Treba uviesť aj to, že v spise sa nenachádza žiadna informácia, na základe ktorej by sa dalo preukázať, že trestné stíhanie, ktoré sa začalo v apríli 2001 v Paríži, za predpokladu, že ho možno pripísať „súdneho orgánu“, čo žalobkyňa spochybňuje, na základe posúdenia uvedeného orgánu vychádzalo zo závažných a vierohodných dôkazov alebo indícií, ako uvádza článok 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.
- ⁶⁹ Je pravda, že v bode 3 písm. b) druhej zarážke posledného z troch dokumentov uvedených v bode 58 z 26. júna 2008 francúzske orgány v rámci Rady tvrdili, že existencia uvedeného trestného stíhania „je dôkazom toho, že súdne orgány majú k dispozícii ‚závažné a vierohodné dôkazy‘ v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, ktoré preukazujú spojitosť medzi PMOI a nedávnou teroristickou činnosťou“.

70 Toto posúdenie nielenže nevykonal príslušný vnútroštátny súdny orgán, ale v liste z 3. novembra 2008 adresovanom Rade a pripojenom ako príloha 4 k druhej odpovedi Rady na uznesenie o opatreniach na zabezpečenie priebehu konania z 26. septembra 2008 francúzske ministerstvo zahraničných a európskych vecí (MAEE) s odvolaním sa na uvedený bod 3 písm. b) druhú zarážku posledného z troch dokumentov spomínaných v bode 58 uviedlo, že „[považovalo] za vhodné a v súlade s právom, aby uviedlo, že [konalo] na základe záverov, ku ktorým MAEE dospelo na základe objektívnych dôkazov francúzskeho konania oznámených prokuratúrou pri Tribunal de grande instance v Paríži podľa článku 11 [tretieho odseku] trestného poriadku, ktorý [zaväzoval] len MAEE“.

71 Súd prvého stupňa napokon uvádza, že na žiadosť francúzskych orgánov Rada odmietla „odtajniť“ bod 3 písm. a) posledného z troch dokumentov uvedených v bode 58, ktorý obsahuje „súhrn hlavných bodov, ktoré odôvodňujú ponechanie [OMPI] na európskom zozname“, ktorý uvedené orgány vypracovali z dôvodu záujmu niektorých delegácií členských štátov. Podľa už citovaného listu MAEE z 3. novembra 2008 adresovaného Rade „dotknuté ustanovenia sa týkajú otázok bezpečnosti s dôsledkami pre národnú obranu a z tohto dôvodu podliehajú ochranným opatreniam na obmedzenie ich šírenia podľa článku 413-9 trestného zákona“, a preto „MAEE nemôže schváliť ich predloženie Súdu prvého stupňa“.

72 Pokiaľ ide o tvrdenie Rady, podľa ktorého je zaviazaná dodržiavať zásadu dôvernosti, na ktorú sa odvolávajú francúzske orgány, nie je z neho jasné, prečo predloženie informácií zo spisu súdu Spoločenstva by bolo porušením tejto zásady, ale v prípade oznámenia tých istých skutočností členom Rady, a teda vládam 26 členských štátov, o jej porušení nešlo.

73 Súd prvého stupňa v každom prípade konštatuje, že Rada pri svojom rozhodnutí o zmrazení finančných prostriedkov nie je oprávnená vychádzať z informácií alebo zo

skutočností uvedených v spise, ktorý členský štát predložil, pokiaľ tento členský štát nie je ochotný predložiť tento spis súdu Spoločenstva, ktorého úlohou je preskúmanie zákonnosti uvedeného rozhodnutia.

74 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súd prvého stupňa už v rozsudku OMPI (bod 154) rozhodol, že súdne preskúmanie zákonnosti predmetného rozhodnutia sa vzťahuje na posúdenie skutočností a okolností uvádzaných na jeho odôvodnenie, rovnako ako overenie dôkazov a informácií, na ktorých sa toto posúdenie zakladá, ako to Rada výslovne uznala vo svojich písomných vyjadreniach vo veci, ktorej sa týkal rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. septembra 2005, Yusuf a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia (T-306/01, Zb. s. II-3533), zrušený v odvolacom konaní rozsudkom Súdneho dvora z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia (C-402/05 P a C-415/05 P, Zb. s. I-6351). Súd prvého stupňa sa musí v tejto súvislosti rovnako ubezpečiť o dodržaní práva na obhajobu a požiadavky odôvodnenia, prípadne o dôvodnosti naliehavých dôvodov výnimočne uvádzaných Radou ako dôvod ich nedodržania.

75 V prejednávanej veci sa toto preskúmanie zdá o to viac nevyhnutné, že predstavuje jedinú procesnú záruku umožňujúcu zabezpečiť spravodlivú rovnováhu medzi požiadavkami boja proti medzinárodnému terorizmu a ochranou základných práv. Keďže obmedzenia vykonané Radou voči právu na obhajobu zainteresovaných osôb musia byť vyvážené prísne nezávislým a nestranným súdnym preskúmaním (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 2. mája 2006, Eurofood, C-341/04, Zb. s. I-3813, bod 66), súd Spoločenstva musí mať právomoc preskúmať zákonnosť a dôvodnosť opatrení o zmrazení finančných prostriedkov bez toho, aby mu v tom bránili utajenie alebo dôvernosc dôkazov a informácií použitých Radou (rozsudok OMPI, bod 155).

76 Skutočnosť, že Rada a francúzske orgány odmietli v prejednávanej veci predložiť informácie obsiahnuté v bode 3 písm. a) posledného z troch dokumentov uvedených

v bode 58 dokonca aj samotnému Súdu prvého stupňa, má ten následok, že Súd prvého stupňa nemôže preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

- 77 Z toho vyplýva, že za okolností, aké sú opísané v prejednávanej veci, samotné predloženie informácií obsiahnutých v odpovediach Rady na uznesenie o opatreniach na zabezpečenie priebehu konania z 26. septembra 2008 a v prílohách k týmto odpovediam neumožňuje žalobkyni ani Súdu prvého stupňa overiť, či napadnuté rozhodnutie bolo prijaté v súlade s článkom 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a či v súvislosti s ním nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu.
- 78 Za týchto okolností treba na záver konštatovať po prvé, že sa dostatočne právne nepreukázalo, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté v súlade s ustanoveniami článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, a po druhé, že samotné okolnosti jeho prijatia porušujú základné právo žalobkyne na účinné súdne preskúmanie.
- 79 Z uvedeného vyplýva, že druhý a tretí žalobný dôvod je dôvodný.

O trovách

- 80 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Rada nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom žalobkyne.

- 81 Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania, znášajú svoje trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (siedma komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rozhodnutie Rady 2008/583/ES z 15. júla 2008, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2007/868/ES, sa zrušuje v rozsahu, v ktorom sa týka People's Mojahedin Organization of Iran.**
- 2. Rada znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania People's Mojahedin Organization of Iran.**

3. Francúzska republika a Komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.

Forwood

Šváby

Truchot

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 4. decembra 2008.

Podpisy